

nemføres, den vil føre til Strid mellem Forældrene, som Overøvrigheden skal tage sig af; vi kan ikke gennemføre den, det er for urimeligt.

Det ærede Medlem nævnte een Løsning, siger og skriver een Løsning, og det var den, at de vordende Ægtefæller f. Eks. for Ægteskabets Indgaaelse kunde vedtage, hvem der skulde have Værgemaalsretten. Jeg forstaaer det ikke. Thi hvis vi først er kommet saa langt, at to unge Mennesker, som endnu ikke ved, hvad Børneopdragelse vil sige, paa et saadant Tidspunkt skal bestemme, hvem der skal have Værgemaalsretten over Børnene, hvem der eventuelt skal hæve Pengene i Overformynderiet — de ved endnu ikke, hvem der bedst forstaaer at administrere Pengene i dette Forhold —, saa vil Resultatet blot blive, at Kvinden altid giver efter for Manden for Ægteskabet; det vil altid blive Manden, som faar sin Villie, og saa opnaar vi jo ingenting ved denne Lov. Nej, dette er netop et Spørgsmaal, som maa tages op, naar man faar Børnene; netop naar de praktiske Vanskeligheder kommer frem, maa Spørgsmaalet løses. Det ærede Medlem sagde, at hvis man traf Aftale for Ægteskabet, kunde det maaske gaa. Men hvis nu den ene af Parterne fortryder det, skulde saa et saadant Løfte, som den ene forlovede har givet den anden i et ubesindigt Øjeblik for Ægteskabet, staa fast hele Ægteskabet igennem? Det synes jeg dog vilde være alt for urimeligt. Saa vil det ærede Medlem sige: Ja, saa maa man gaa til Øvrigheden. Men Øvrigheden kan ikke forandre det aftalte uden gyldige Grunde, og det er ikke sikkert, at der er saadanne, fordi den ene Ægtefælle bliver ked af det. Vi kommer paa den Maade ind i aldeles uholdbare Situationer, som vil gøre Lovens Gennemførelse umulig. Vi maatte have en Stab af Embedsmænd, og vi er jo alle sammen mere eller mindre enige om, at det er noget, vi bør komme bort fra. Men lad os dog ikke faa uigennemførlige Love! Nej, den Vej, at Bestemmelsen skulde tages, for Ægteskabet var indgaaet, som det ærede Medlem foreslaar, vil ikke vinde Tilslutning hos Damerne rundt omkring i Landet, for saa ved man paa Forhaand, hvorledes det vil gaa: Kvinden vil give efter, og det vil hun komme til at lide under bagefter.

Jeg er derfor, efter at have hørt det ærede Medlems sidste Réplik, endnu mere overbevist om, at det ikke er muligt at administrere Loven i den Skikkelse, som det ærede Medlem ønsker at give den; for ellers vilde det ærede Medlem have valgt en ganske anderledes god Maade at belære Admi-

nistrationen paa end at anvise den Udvej, at Afgørelsen skulde træffes for Ægteskabets Indgaaelse.

Trier: Jeg tror, den højtærede Minister overhørte, at jeg udtrykkelig sagde, at det var ikke min Sag at finde Udveje, det var Administrationens Sag, og saa nævnte jeg som et øjeblikkeligt Indfald, at man ved Ægteskabets Begyndelse kunde blive enig om det, saa var det for saa vidt afgjort, jeg føjede endogsaa til: Det er ikke sagt, det er den rigtige Løsning, maaske er der en anden, der er meget bedre. At den højtærede Ministers Psykologi helt slaar til paa det Punkt, er jeg ikke sikker paa, det kommer i mange Tilfælde an paa — hvis jeg gaar ind paa den lidt komiske Side af Sagen, som den højtærede Minister fremdrog —, hvem af de to der er mest forhippet paa at blive gift med den anden: Jeg er derfor ikke sikker paa, at det altid vil være Kvinden, som kommer til at give efter, jeg kunde meget godt tænke mig mange Tilfælde, hvor Manden gav efter for Kvinden, netop fordi han var saa forhippet. Men, som sagt, jeg har slet ikke taget denne Løsning som endelig afgørende, jeg har sagt: Lad Administrationen, som jeg har Tillid til paa dette Punkt — det fremhævede jeg udtrykkelig —, faa med Sagen at gøre, og lad den faa med Sagen at gøre under den Tvang, der ligger i, at den skal sætte sine Kræfter ind paa at føre den igennem paa den bedst mulige Maade, saa tror jeg, Løsningen vil komme. Det er i Virkeligheden altsaa for saa vidt et Spørgsmaal om Tillid til Administrationen, der her er Tale om. Fra den ene Side siger man: Jeg kan ikke have denne Tillid til Administrationen, fordi Administrationen ikke selv har Tillid til, at den kan løse Opgaven. Fra den anden Side siger man: Lad blot Administrationen prøve, den kan nok, naar det kommer til Stykket, og da der her er Tale om et Retfærdighedskrav, vil det melde sig atter og atter, Spørgsmaalet vil ikke være afgjort, fordi det i dette Øjeblik vises tilbage. Men jeg fastholder altsaa, at jeg ikke har paapeget nogen Udvej, som jeg anser for den eneste Løsning af Sagen, tværtimod, jeg har vist den hen til den Autoritet, hvor jeg mener, den hører hjemme, og kun i Forbigaaende givet en Antydning af en Udvej, om hvis Brugbarhed jeg samtidig selv udtrykte nogen Tvivl.

Justitsministeren (Rytter): Jeg maa indrømme, at der er en Grundforskel mellem det ærede Medlem og mig. Det ærede Medlem udtaler meget skarpt: Det er ikke